



မိုး : မိုး : ဝါ : ပ

ပြန်လည်အိပ်

သူမက...တစ်ဘဝလုံးချစ်သွားမည်ဟု...ဆို



သူမက... တစ်ဘဝလုံး ချစ်သွားမည်ဟု.....ဆို

ရည်းစားရှိသူများသာ

ပျော်ရွှင်စွာဆင်နွှဲလေ့ရှိသော

Valentine's Day

သည် သူ့အတွက်တော့

သိပ်မထူးခြားသော

နေ့တစ်နေ့သာ

ဘယ်အချိန်ကစလို့ Valentine's Day သည်ခေတ်စားလာမှန်းမသိ။

Valentine's Day သည် သူနှင့် မဆိုင်သလိုကြီးဖြစ်ကာနေသည်။

တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်စတက်စမို့ သူ့မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး

ကောင်မလေးသူငယ်ချင်းအသစ်ပင် မရှိသေး။ ကိုးတန်း ဆယ်တန်း

စတိတ်ကျောင်းနေခဲ့စဉ်ကလည်း ကျောင်းစာကိုသာ အာရုံစိုက်ခဲ့ သည်မို့

ရည်းစားဆိုသောစကားလုံးသည် သူနှင့်ရင်းနှီးသော ဝေါဟာရတစ်ခု

ဖြစ်ကာနေသည်။

ထို့ကြောင့် ရည်းစားရှိသူများသာ ပျော်ရွှင်စွာဆင်နွှဲလေ့ရှိသော

Valentine's Day သည် သူ့အတွက်တော့ သိပ်မထူးခြားသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် Valentine's Day တိုက်နေသည်ကို သတိမထားမိသော

သူတို့အုပ်စု ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် စီစဉ်ထားခဲ့သော်လည်း ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ကမရ။

ထို့ကြောင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရန်သာဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ

ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“တစ်လောကလုံးက ရှိရှိသမျှ ချစ်သူတွေနဲ့ပဲ တောင်ကြီးတစ်မြို့လုံး

ဖုံးလွှမ်းနေတာ ကိုး”

အားလျှင် ကဗျာတွေထိုင်ထိုင်ရေးပြီး
တစ်ဆောင်လုံးကိုလိုက်ရွတ်ရွတ်ပြတက်သော လင်းဟန်ဆိုသည်ကောင်၏
စကားကိုဘောလုံးပွဲအကြောင်းကလွဲပြီး အခြားကဗျာသစ်အကြောင်း
စိတ်မဝင်စားသော ဖြိုးသူရဦးကနှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“မင်းကလေ ပြောပြောလာရင် အိုဗာတွေသိပ်ဖြစ်လွန်းတယ်၊
ပြဇာတ်ထဲကစကားတောင် မင်းပြောတဲ့စကားလောက်ပြဇာတ်မဆန်ဘူး၊
ရိုးရိုးဒိုင်ယာလော့ခ်တွေပဲသုံးပါ လင်းဟန်ရ”

“လူတွေပဲ ခံစားတက်တဲ့ရသတွေကို မခံစားတက်ရှာဘူးကိုး၊ ကျွတ်
ကျွတ် ကျွတ်”

“ဘာကွ”

လင်းဟန်၏ တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ဖြိုးသူရဦးက ‘ဘာကွ’ ဟု
ထအော်သည်။ လင်း ဟန်က အသာနားထောင်ဆိုသည့်သဘောဖြင့်
လက်ကာပြသည်။

“နေရာတိုင်းမှာ ခံစားတက်ရင် ရသဆိုတာရှိတယ်၊ ဥပမာ
မင်းသိပ်ကြိုက်တဲ့ ဘောလုံးပွဲ တွေမှာလည်း ဘောလုံးရဲ့ရသ၊
ဘောလုံးပညာရဲ့ရသတွေရှိတယ်၊ ဒီတော့ကွာ ရသတွေကို ပီပီပြင်ပြင်ခံစားတတ်ပြီး
လူပီသလာအောင် မင်းရှေ့လျှောက်ကြိုးစားသင့်တယ်”

“မင်းပြောလိုက်တဲ့ပုံစံက ဒီကောင်ကလူမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”
ဘေးမှာနားထောင်နေသော ဝဏ္ဏဇော် က လင်းဟန်ကို ဝင်၍ ဆိုသည်။

‘Yes, he is human. But he is not like a human. Just like a Robot.
မင်းတို့လို လန်းဂွစ် (ရုံ) အားနည်းတဲ့လူတွေ နားလည်းအောင် မြန်မာလို့ပြောပြရရင်

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့မတူဘဲ စက်ရုပ်နဲ့ပဲတူနေတယ်။ Because ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက လူတွေခံစားတတ်တဲ့ရသကို မခံစားတတ်ဘူး။”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး။”

“အလကားအရူး။”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး။”ဆိုသော ဝဏ္ဏဇော်၏ စကားအဆုံးမှာ ဖြိုးသူရဦးက ထိုသို့ပင် ပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ်ကြီး ကောက်ချက်ချသည်။

ရှုံ့မဲ့သွားသော လင်းဟန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သူပါရောပြီးရယ်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အစွန်းရောက်နေကြတာကိုး၊ တစ်ယောက်က ‘ရသ’ဆိုတာကြီးနဲ့ နေရာတကာ ဇွတ်အနုပညာဆန်ချင်တယ်။ တစ်ယောက်ကကျတော့လည်း အရမ်းကြီး လက် တွေကျချင်တယ်။ စိတ်ခံစားမှုဆိုတာကို သိပ်သဘောမကျဘူး၊ တကယ်တော့ သူ နေရာနဲ့သူ အသုံးချရင် ဘယ်အရာမဆို အဆင်ပြေပါတယ်ကွ၊ နှစ်ယောက်စလုံး နည်းနည်းလျှော့ကြ”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ ‘ဆာကြီနဲ့ထပ်တိုးနေပြန်ပြီ’ဟု ဖြိုးသူရဦးက ခေါင်းကုတ်ရင်းဆိုသည်။

မင်းတို့ စကားနိုင်နေတာနဲ့ အလှအပတွေတော့လွတ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ မပြောမရှိနဲ့ နောက်လှည့် ကြည့်ကြဦး။”

ဆိုင်အဝင်အဝကို မျက်နှာပြုကာထိုင်နေသော ဝဏ္ဏဇော်၏ အဆိုကြောင့် အားလုံး သမင် လည်ပြန်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“ဟကောင်တွေ အဲဒီ ထဲမှာ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲပါတယ်ကွ၊

နေဦးငါသွားခေါ်လိုက်မယ်၊ သူတို့ခမျာ
ထိုင်စရာစားပွဲအလွတ်မရှိလို့ပြန်ထွက်ရတော့မလိုလို၊ ဆက်ရပ်နေတော့မလိုလိုနဲ့
ရှက်ကိုးရှက် ကန်းတွေဖြစ်နေကြတယ်၊ ကဲ သွားပြီ”

စကားကို ခပ်သုပ်သုပ်ဆိုရင်း လင်းဟန်က ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။
သူတို့ သုံးကောင်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ် လင်းဟန်ကို
ကြိတ်ပြီးကျေးဇူးတင်သွားကြသည်။

“ဒီလိုမျိုးကျတော့လည်း ဒီကောင်က တော်သွားပြန်ရော”

လင်းဟန်ကို တစ်သက်လုံး အကောင်းမမြင်ခဲ့သော ဖြိုးသူရဦးက
ရုတ်တရက်ကြီး ထပြီး အကောင်းမြင်သည်။

“ဒီကောင့်ကို ယောက်ဖလို့ခေါ်ပြီး စလို့ရသွားပြီ၊ အဟီး”

ဝဏ္ဏဇော်က ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ရင်းက ဆိုသည်။

“လာပြီ လာပြီ၊ ကိုယ်ဟာနဲ့ကိုယ်နေနော်၊ သိပ်ပြီးဖော်ရွေဟန်မပြနဲ့၊
သိတယ်မဟုတ်လား မိန်းခလေးတွေက သူစိမ်းရှေ့ဆို ပဲများချင်ကြတယ်”

ခပ်တည်တည်ဖြင့် မှင်မပျက်ဆိုသော သူစကားအဆုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ
ဆရာကြီးစတိုင်နဲ့ လုပ်နေပြန်ပြီဟု ဝဏ္ဏဇော်က မသိမသာအံ့ကြိတ်ရင်းက
ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

လင်းဟန်က ကောင်မလေးတစ်သိုက်ကိုခေါ်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ကာ
ဝိုင်းဆီလျှောက် လာရင်းက မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြသည်။

သဘောက မှင်သေသေနေကြ ဟူသည့်သဘော။

“ထိုင်...ညီမလေး”

လင်ဟန်က သူ၏ ဝမ်းကွဲညီမဖြစ်ပုံရသည် ကောင်းမလေးကို
ထိုင်ညီမလေးဟု ဆိုသည်။ ၎င်းကောင်းမလေးနှင့် အတူပါလာသော

ကောင်းမလေးနှစ်ယောက်ကလည်း မျက်လွှာကိုယ်စီချရင်းက ခုံအသီးသီးမှာ
ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ထိုနှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက် သောကောင်းမလေး၏
အင်္ကျီက အရောင်ရော ဒီဇိုင်းရော အင်္ကျီ၏ Brand ပါ သူ့အကျ..နှင့် လာတူနေသည်။
ဤသည်ကိုပင် ရိပ်မိ သွားဟန်တူသော ကောင်းမလေးကိုကြည့်လိုက်ဖြင့်
ပြုစီစီလုပ်သည်။ ဒီနေ့က ရည်းစားတွေမှ အင်္ကျီဆင်တူဝတ်ကြသည်ကိုး။

“ကဲ ကဲ မင်းတို့ကို ငါ့ညီမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပေမဲ့လည်း
မကောင်းတတ်လို့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မိတ်ပျက်အောင်တော့မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့ကွာ၊
ဒါက ငါ့ညီမလေး လဲ့ကြည်ပြာ တဲ့၊ လဲ့လဲ့လို့ပဲ အိမ်ကခေါ်ကြတယ်၊ ညီမလေး
ဒီကောင်တွေနဲ့ နောက်လမ်းတွေ့လို့ အစ်ကိုမပါရင်
မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေကြားလား၊ တကယ်လို့ လိုက်ခေါ်လိုက်အော်ခဲ့ရင်လည်း
မကြား ချင် ယောင်ဆောင်ပြီး ခြေသုတ်တင်ပြီးတော့သာပြေး၊ ဒီကောင်တွေမှာ
ဝက်ရူးပြန်ရောဂါရှိတယ်”

“အဲဒါ သူ့ဆီကကူးတာ”

လင်းဟန်၏ စကားအဆုံးမှာ သူ တမင်ဝင်ပြီး နှိပ်ကွပ်လိုက်သည်မို့
ဆရာသမား မျက်နှာ ကြီးရှုံ့မဲ့ကာသွားသည်။

ကောင်းမလေးသုံးယောက်စလုံးကတော့ တခွံခွံဖြင့်ရယ်ကြသည်။

“နာမည်တွေနဲ့တကွ မိတ်ဆက်ပေးလေးကွာ၊
မင်းကလည်းမိတ်ဆက်ပေးတာပဲ ဝတ်ကျေ တန်းကျေနဲ့ သူစိမ်းဆန်နေပြန်ပြီ”

ဖြိုးသူရဦး၏ ရယ်ကျဲကျဲအဆိုကြောင့် လင်းဟန်၏ မျက်နှာက ပို၍
ရှုံ့မဲ့ကာသွားသည်။ပြီးမှ ဖြိုးသူရဦးက လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ

“ညီမလေး ဒီကောင်ကို သေသေချာချာမှတ်ထား၊ဒီကောင်နာမည်
ဖြိုးသူရဦးတဲ့၊ အစ်ကိုတို့ကတော့ ဒီကောင်ကို သူရလို့ပဲခေါ်ကြတယ်၊
အစ်ကိုတို့အဖွဲ့မှာ ဒီကောင် ပေါတော တောအနိုင်ဆုံးပဲ၊ ဒီကောင်ကိုတွေ့ရင်

ကိုက်တစ်ရာအကွာလောက်ကတည်းက ရအောင်ရှောင်”

ဟုဆိုသည်။

သူရကလည်း ခေသူမဟုတ်။

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုက ဒီအဖွဲ့မှာ သူပြောသလိုပဲ ရုပ်အချောဆုံးပဲ ” ဟု ပြန်နောက်သည်။

“နောက် ဒီဘက်က ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ကောင်က ဝဏ္ဏဇော်တဲ့၊ သူလည်းပဲ သူရလောက်နီးနီးကို ပေါတောတောတောင်နိုင်တယ်”

“သူပြောသလိုပေါ့လေ၊ အစ်ကိုက ဒီအဖွဲ့မှာ ရုပ်အဖြောင့်ဆုံး”

ဝဏ္ဏဇော်က ကော်လံကိုထောင်ရင်းက ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုသည်။

“အဲ...ဒီဘက်ဆုံးက တစ်ယောက်ကတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်က သော်ဇင်မင်းပါ၊ သော်ဇင်လို့ခေါ်လို့ရပါတယ်၊ သူ မိတ်ဆတ်ပေး ရင် မောနေမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ Intro ဝင်လိုက်တော့မယ်”

စကားကိုဖြတ်ကာ လု၍ ဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ သူ့ကို မနှိပ်ကွပ်လိုက်ရသည်မို့ လင်း ဟန်တစ်ကောင် နင်တင်တင်ကြီးဖြစ်ကာ သွားသည်။ သူ့ကို မျက်စောင်းကြီးဖြင့် မကြည်သလို ကြည့်ပြီး....

“ဒီကောင်လည်း ဟိုကောင်တွေနဲ့ မကွာဘူး၊ နည်းနည်းတော့ ဝက်ရူးပြန်ချင်တယ်” ဟု ဆိုဖြစ်အောင်ဆိုသည်။

“လဲ့လဲ့ကလည်း လဲ့လဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်မိတ်ဆတ်ပေးရဦးမယ်၊ သူက နီလာချို့တဲ့၊ ဟိုဘက်က အကျ..ပြာနဲ့ တစ်ယောက်က ပိုးယုယဖြူတဲ့၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကိုသော်ဇင်နဲ့ ပိုးယုနဲ့ အရင်က သိကျွမ်းဘူးလား”

လဲ့လဲ့က စကားမစပ်ဟုဆိုရင်း သူနှင့်အကျ..ဆင်တူဖြစ်သော

ပိုးယုယဖြူဆိုသော ကောင်မ လေးနှင့် သိကျွမ်းဘူးလားဟု
ရုတ်တရက်ကြီးမေးလာသောအခါ သူ ခေါင်းယမ်းပြဖြစ်သည်။ သူမ ကလည်း
သူ့လိုပင် အူကြောင်ကြောင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မျက်လုံးကိုဝင့်ရင်း လဲ့လဲ့ကို မေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က အကျ...အရောင်ရော၊
ဒီဇိုင်းရော၊ တံဆိပ်ပါ ဆင်တူကြီးဝတ်လာကြတော့ ခင်နေကြသလားလို့ပါ၊
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ကလည်း Valentine's Day ဆိုတော့”

လဲ့လဲ့က စကားကို ပြီးဆုံးအောင်ဆက်မပြောဘဲ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး
လုပ်နေသည်မို့ ကျန်လူများ ကပါ ပြုံးစိစိကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

မပြုံးနိုင်သည်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။ သူက
မျက်နှာတွေထူပူသွားမိသလို သူမကလည်း မျက်နှာတွေနီရဲကာ
ရှက်ပဲပဲဖြစ်ကာသွားသည်။

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောမှန်းလည်း မသိဘူး”

သူမက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ဆိုရင်း လဲ့လဲ့ကို ဆွဲဆိတ်သည်။ လဲ့လဲ့က
“အေးပါ မပြောတော့ ပါဘူး” ဟုဆိုရင်း ရယ်သည်။

“အံ့မယ်.....အံ့မယ် မိန်းကလေးတွေမှ ရှက်တတ်သလား
အောက်မေ့ရတယ်၊ ငါတို့ ကောင်ကြီးကလည်း ရှက်တတ်တာပဲကွ၊ ကြည့်စမ်း၊
ကြည့်စမ်း ခေါင်းတွေဘာတွေတောင်ကုတ်လို့၊ ပန်းခြံထဲက မျောက်ကျနေတာပဲ”

ဝဏ္ဏဇော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသည်။
အေးလေ...ငါက ရှက်ရှက်နဲ့ ခေါင်းကုတ်တတ်တယ်၊ မင်းလို
ခြေသည်းကိုက်ပြီးတော့မှ မရှက်တတ်တာ။

“လက်သည်းကိုက်ပြီးတော့ ရှက်တယ်လုပ်စမ်းပါ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူရက “လက်သည်းကိုက်ပြီးတော့ ရှက်တယ်လုပ်စမ်းပါ” ဟုဆိုသည်။

အစ်ကိုတို့အဖွဲ့နဲ့ဆိုရင်လေ အငြိမ့်ထောင်လို့တောင်ရတယ်။ အားလုံးက လူပြတ်ပုံစံချည်း ပဲ။

“လူရွှင်တော်ပုံစံလို့ပဲ ပြောပါဟယ်”

နီလာချို၏ စကားအဆုံးမှာ လဲ့လဲ့က လူရွှင်တော်ပုံစံလို့ ပြောပါဟယ် ဟု သတိပေးရင်း ရယ်သည်။ သူရက ဟုတ်ပ ဟု ထောက်ခံရင်း လင်းဟန်ကို မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။ သဘောက မင်းညီမ နဲ့ လေပေးလေယူဖြောင့်နေပြီဆိုသည့် သဘော။

“အငြိမ့်ထောင်ရင် အငြိမ့်မင်းသမီးနှစ်ယောက် လိုသေးတာပေါ့၊ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးနဲ့ နောက်ထွက်မင်းသမီးလေ”

ဝဏ္ဏဇော်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဝင်၍ ဆိုသည်။ လင်းဟန်ကိုကြည့်ရင်း ရှေ့ထွက်မင်းသမီးနဲ့ နောက်ထွက်မင်းသမီးဟု ဆိုချိန်မှာ မသိမသာဖြင့် လဲ့လဲ့ကို မျက်စပစ်ပြသည်။

တစ်ချိန်လုံး သိသိသာသာတစ်မျိုး၊ မသိမသာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုး အဆော်ခံနေရသည်မို့ လင်းဟန်တစ်ယောက် မျက်နှာသိပ်မကောင်းလှ၊

“ညီမတို့ထဲမှာ မင်းသမီးဖြစ်နိုင်ချေရှိတာက ပိုးယူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ သူက အနုပညာနဲ့ နီးစပ်တယ်၊ သီချင်းဆိုကျွမ်းတယ်၊ ဂီတာတီးလည်း ကျွမ်းမှကျွမ်း”

လဲ့လဲ့၏ စကားအဆုံးမှာ သူတို့လေးကောင် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဂီတာတီးကျွမ်း သည်ဟု ဆိုသည်ကိုး။

သူမ၏ လက်ချောင်းတွေကို လှမ်းကြည့်တော့ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။

သူမ၏ လက်သည်း များက အခြားမိန်းကလေးတွေလို အရှည်မထား၊
ဆေးလည်းမဆိုးထား၊ ဒီအတိုင်း သာမန်ပုံစံပဲဖြစ် ကာ နေသည်။

“ဒါဆို ဒီကောင် သော်ဇင်နဲ့တူတာပေါ့၊ ဒီကောင်လည်း ဂီတဝါသနာအိုး၊
အဲဒါပေမဲ့ ဒီ ကောင်က”

“ဟကောင် ဆက်မပြောတော့နဲ့”

လင်းဟန်၏ စကားမဆုံးခင်မှာ အံကြီးကြိတ်ကာ
လက်သီးဖြင့်ရွယ်ရင်းဆိုသော သူ့စကား ကြောင့် လင်းဟန်က အိုဗာဖြစ်နေသော
အမူအရာဖြင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်ဟန်ပြသည်။ ပြီးမှ ရယ်ကျဲကျဲ ဖြင့်.....

“နောက်မှ သူ့အတင်းကို ပြောပြမယ်”

ဟုဆိုသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နောက်ကြစကြရင်းက သူတို့အုပ်စုနှစ်စု
တဖြည်းဖြည်း တစ်စ ထက်တစ်စ ပိုခင်လာသလိုလိုရှိသည်။

ကျောင်းစတက်စကတည်းက ပထမဆုံးခင်သော
မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းကို ပြပါဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် လဲ့လဲ့တို့သုံးယောက်ကိုသာ
လက်ညှိုးထိုးပြဖြစ်မည်ထင်သည်။



အချစ်လား

သူက မတော်တဆနဲ့လည်း တွေ့တတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မတော်တဆအချစ်က

တစ်ဘဝစာ မဖြစ်သွားဘူးလို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး။



အဲဒါပဲ မင်းတို့မှာ

ခံစားတတ်တဲ့

အနုပညာဆန်တဲ့ နှလုံး

သားမရှိပါဘူးလို့

ငါအမြဲပြောဖြစ်နေတာ

အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ

လင်းဟန်က သူ့ကဗျာကို အသံနေအသံထားဖြင့် ရွတ်ပြသည်။ ၎င်း၏
ကဗျာ ရွတ်ဆိုမှုအ ဆုံးမှာ ဝဏ္ဏဇော်နှင့် သူရက တခွီးခွီးဖြင့်ရယ်သည်။

“မင်းဥစ္စာက ကဗျာလို့ ငါကတော့မထင်ဘူး၊
သာမန်စကားပြေနှစ်ကြောင်းလို့ပဲ မြင်တယ်”

“ငါကတော့ ဟာသပြက်လုံးတစ်ခုလို့ပဲမြင်တယ်”

ဝဏ္ဏဇော်နှင့် သူရကတစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုရင်းနှိပ်ကွပ်သည်မို့
လင်းဟန်တစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်ကာသွားသည်။

“အဲဒါပဲ မင်းတို့မှာခံစားတက်တဲ့ အနုပညာဆန်တဲ့
နှလုံးသားမရှိပါဘူးလို့ ငါအမြဲပြောဖြစ် နေတာ အဲဒါတွေကြောင်ပဲ”

ထုံးစံအတိုင်း အပြင်လောကမှာ ပြောလေ့ပြောထမရှိဘဲဘိုင်စကုပ်ခေါ်
ဓာတ်ရှင်နှင့် ရှေးဆန်သော ဘုတ်အုပ်များတွင်သာသုံးနှုန်းလေ့ရှိသော
စကားလုံးများဖြင့် သကောင့်သားက သူ၏ နာထိုးမှုကို စတင်သည်။ လင်းဟန်
ဆက်ပြောလာမည့်စကားကိုအားလုံးက ရယ်ရန်အလို့ ပြုံးစိစိမျက်နှာများဖြင့်
နာစွင့်ကြသည်။

“လောကကြီးမှာ”

“ဟကောင် လင်းဟန် အရမ်းအကြီးကြီးမလုပ်နဲ့ကွာ၊
ဘော်ဒါအချင်းချင်းတွေပဲဥစ္စာ၊ လောကကြီးနဲ့ ချီပြီး စကားကု အကြီးကြီးမပြောဘဲ
လျှော့ပြောလို့မရဘူးလား”

လောကကြီးမှာ”ဟုသောစကားကိုစရံရှိသေးကြားဖြတ်ကာဆိုလိုက်သော
အဆိုကြောင်လင်းဟန်ခမျာ ဆန့်တင်ငင်ကြီးဖြစ်ကာ သွားသည်။ သို့သော်
သကောင့်သားက စကားကို ဆက်၍ ပြော သည်။

“လောကကြီးမှာ အရောင်ရှိရင် ပန်းချီရှိမယ်၊ အသံရှိရင် ဂီတရှိမယ်၊
စကားလုံးရင် ကဗျာရှိမယ်ဆို တာ အနုပညာကို ခံစားတက်တဲ့
အဆင့်မြင့်နှလုံးသားရှိရင် သိကိုသိရမယ်”

“ပြစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းရဲ့ အဆင့်မြင့်နှလုံးသားကို၊
အဆင့်မြင့်နှလုံးသားဆိုတာကို မမြင်ဘူးလို့”

လင်းဟန်က ၎င်း၏ စကားအဆုံးမှာ ဝင်၍ ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသော
သူ့ကိုကြည့်ကာ...

“အဲဒါတွေ့မင်းတို့စကားကို ကပ်ပြောတာပဲ

သော်ဇင်”ဟုရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြင့်ဆိုသည်။

အားလုံးကတော့ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်ကာနေသော သကောင့်သားကို
ကြည့်ကာရယ်ကြသည်။ဝဏဇော်က

“ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော လင်းဟန်ရဲ့စကားကို ငါထောက်ခံတယ်”

သကောင့်သား လင်းဟန်ကတော့ ဝဏဇော်၏ စကားကြောင့်
လက်ခနဲပြုံးရင်း ဝဏဇော်၏ ဆိုလာ မည့်စကားကို နားစွင့်ကာနေသည်။

“ဒီလိုကွာ သူစောစောကပြောတဲ့ အရောင်ရှိရင် ပန်းချီရှိမယ်၊ အသံရှိရင်
ဂီတရှိမယ်၊ စကားလုံးရှိ ရင် ကဗျာရှိမယ်တို့ ဆိုတာတွေက အမှန်တွေပဲလေ၊
ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ပြောတဲ့အထဲမှာ တစ်ခုတော့ကျန်သွားတယ်၊ အဲ့ဒါက ညီမရှိရင်
ယောက်ဖရှိမယ်ဆိုတဲ့စကား”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဝဏ္ဏဇော်က ခွီးခနဲရယ်သည်။

ချက်ဆိုနားကွက်ကမီးတောက်သည်မို့ သူဘာကိုဆို လိုမှန်း
လင်းဟန်ကချက်ချင်းကြီး မျက်နှာနီရဲကာသွားသည်။

“ဝဏဇော်ရဲ့စကားက လုံးဝအနုပညာဆန်တယ်ကွာ၊ ငါတော့
ဒီရင်ဘက်ထဲက အဆင့်မြင့်ထူးရှယ်နှ လုံးသားနဲ့ခံ...စား...ရတယ်...အဟီး”

သူရက သူ့ရင်ဘက်ကိုပုတ်ရင်း တခွီးခွီးရယ်သည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေနဲ့လေ ဘယ်တော့မှ

စကားအကောင်းပြောလိုရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အလကား အရှုတွေ”

အားလုံးကို လှည့်ကာဆိုရင်း သကောင့်သားလင်းဟန်ကတဒုန်းဒုန်းဖြင့်
လျှောက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ကာသွားသည်။သူတို့အားလုံးကတော့ လင်းဟန်ကို
လိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“နေပါဦးကွလင်းဟန်ရ၊ အနုပညာအကြောင်း

ဆက်ဆွေးနွေးရအောင်ပါ”

နောက်ကနေ လိုက်အော်သော သူ့စကားအဆုံးမှာ “သော်ဇင် အရှု၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား” ဟု သကောင့်သားက ပြန်အော်သည်။

“သော်ဇင်အရှုလို့ လင်းဟန်ပြောလည်း ပြောချင်စရာပဲ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ကြီး ဆိုလိုက်သော ဝဏဇော်၏ စကားကြောင့် သူ ကြောင်သွားရသည်။

“ဘာလဲကွ”

သူ၏ အမေးကို သူရကပါ ‘အေးလေ’ ဟုဝင်၍ ဆိုသည်။

ဝဏဇော်က သူ၏ ခုတင်ခြေရင်းမှာ အင်္ကျီချိတ်ဖြင့် ချိတ်ထားသော အင်္ကျီပြာကို မေးငေါ့ပြသည်။

“ငါကောင်ကြီးက ဒီအင်္ကျီ ကို အဲ့ဒီမှာချိတ်ထားတာ ကြာပြီ၊ လျော်လည်းမလျော်ဘူး၊ Valentine’s Day “ကတည်းက လင်းဟန်ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ ဆင်တူဖြစ်သွားတဲ့ ဒီအကျ..ကို ဒီကောင်ဘာသ ဘောနဲ့ ဒီအချိန်ထိ ဒီလိုမျိုးချိတ်ထားရသလဲပေါ့ကွာ၊ အခုပဲ ဖေဖော်ဝါရီလက ကုန်တော့မှာလေ၊ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော် ဒီလိုချိတ်ထားရတဲ့အကြောင်းက ဘာလဲ”

“ဘာမှမလဲဘူး၊ မင်းပြောမှ ငါက အဲ့ဒီအကြောင်းကို အမှတ်ရတယ်၊ ငါကဖြင့် မေ့တာကြာပြီ၊ အဲ့ဒီအကျ..ကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ချိတ်ထားမိတာ၊ ဘာဇာတ်လမ်းမှမရှိဘူး၊ ဝါသနာပါရင် အဲ့ဒီအကျ..ကို ယူသွားလို့ရတယ်၊ အေးဆေးပဲ”

ဝဏ္ဏဇော်၏ စကားအဆုံးမှာ သူ ဇွတ်ငြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလို့မလျော်သေးတာလဲ”

သူကပါ ဝင်၍ စကားထောက်သည်။

“ဟ...အဲဒီနေ့က နှစ်နာရီလောက်ပဲ ဝတ်လိုက်ရတဲ့အကျ..လေ၊
ပေမှမပေတာ၊ ဘာကိစ္စ အဆွေးခံ၊ ဆပ်ပြာအစားခံပြီးတော့ ဒိုဘီခအကုန်ခံပြီတော့
ငါကလျော်ရမှာတုန်း၊ အဝတ်လျော်ခ မင်းတို့ပေးပေးမလား၊ ငါအခုဖြုတ်ပြီး
လျော်ခိုင်းလိုက်မယ်”

သူ၏ စကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ သူရက...

“ဒီလောက်ထိ အကြေအလည် ရှင်းပြပြီး ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေပုံကို
ကြည့်ရတာ ငါတို့ကောင်တော့ မရိုးဘူးထင်တယ်”

ဟုဆိုသည်။ ဝဏ္ဏဇော်က ‘ဟုတ်ပ’ ဟုဆိုသည်။
သူကတော့ဘာရယ်မဟုတ် သူတို့ပြောမှ ထိုအကျ..ပြာကိုကြည့်ရင်း သူမကို
သွားသတိရမိသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။



စာကျက်ရင်း နည်းနည်း ငြီးစိစိဖြစ်လာသည်မို့ သူ အိပ်ရာပေါ်
ပက်လက်လန်ကာ လဲလျောင်း၍ နေတုန်း ဝဏ္ဏဇော်က ပျာပျာသလဲ ဝင်ကာ
လာသည်။

“ဟကောင်...လာ Tea ဆိုင်သွားမယ်”

“အေး...ကောင်းသားပဲ၊ ငါလည်း စာကျက်ရင်းနဲ့ခေါင်းပူတာနဲ့
အတော်ပဲ၊ ခဏလေး အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်ကို ချွတ်ရင်းဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏဇော်က
သူ၏ ခုတင်ခြေ ရင်းမှာ ချိတ်ထားသော အကျ..ပြာကို ဆွဲယူကာ လှမ်းပစ်ပေးသည်။

“ရော့...မြန်မြန်ဝတ်၊ ဟိုကောင်တွေက ဆိုင်မှာစောင်နေကြတာကြာပြီ၊ တော်ကြာ စိတ်တို နေကြဦးမယ်၊ လုပ် လုပ် အမြန်ဝတ်”

ဝဏ္ဏဇော်ကို ‘အေးပါ’ ဆိုရင်း ၎င်းပစ်ပေးသော အကျ့ပြာကို စွပ်ချဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏဇော်က သူ့အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး ‘အမြန်လာပါဆို’ ဟုဆော်သြပြန်သည်။

“မင်းဆိုင်ကယ်ယူမနေနဲ့၊ ငါ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲလိုက်နဲ့”

“မင်းကလည်းကွာ ကျားလိုက်နေတာကျနေတာကျနေတာပဲ”

ဝဏ္ဏဇော်ကို သူ့အပြစ်တင်ရင်း ၎င်းဆိုင်ကယ်၏ နောက်မှခွလိုက်ဖြစ်သည်။ အဆောင်နှု သိပ်မဝေးသော ဝဏ္ဏခေါ်လာသည့်ဆိုင်ကိုအရောက်မှာ သူ ဝဏ္ဏဇော်တို့တစ်သိုက်၏ ကစားကွက် ကိုကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားသည်။

ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသော လင်းဟန်၏ ညီမဖြစ်သူ လဲ့လဲ့၊ နီလာချိုနှင့် ပိုးယုတို့ကိုတွေ့မှ သူ့ကို ဝဏ္ဏဇော်က အကျ့ပြာကို မလိုမဲ့တပတ်ဖြင့် ဝတ်ခိုင်းခဲ့တာကိုသိရသည်။ ပိုးယုကလည်း သူနှင့်တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် Valentine’s Day တုန်းက ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သော အကျ့ပြာကို သူ့လိုပင် ဝတ်ဆင်ကာထားသည်။

“ကိုသော်ဇင် ပါလား”

နီလာချိုက သူ့အကျ့ပြာကို မျက်လုံးကိုတမင်ပြူးကာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်းက မချို့မချင် ဖြင့်နှုတ်ဆက်သည်။

“အဟမ်း...တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါလားနော်၊ အဟမ်း” လဲ့လဲ့က ချောင်းကိုလုပ်ကာဆိုးရင်း ‘တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါလားနော်’ ဟုဆိုကာ ပေါ်တင်ကြီး ပိုးယု၏ အကျ့ပြာကို ကိုင်ကာကြည့် သည်။

ပိုးယုက...

“ဘာလဲ”

ဟု ရှက်ပဲဝဲဖြင့်ဆိုရင်း သူမ၏ အကျူးကို လာ၍ ကိုင်နေသော လဲ့လဲ့၏ လက်ကို ဖယ်ချသည်။ လဲ့လဲ့က...

“ဘာမှမလဲဘူး၊ ကိုသော်ဇင်တို့ကို မတွေ့ပါလားလို့ စဉ်းစားမိတုန်းရှိသေးတယ် တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာလို့ ရေရွတ်မိတာပါ။ အဟမ်း တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်နော်၊ အဟွတ်...အဟွတ်”

“နင့်ရုပ်ကြီးက တီဘီရောဂါသည် ဖြစ်သွားပါလား၊ စောစောကပဲ အကောင်းကြီးရှိသေး တယ်”

ပိုးယုကလည်း သူမကိုနှိပ်ကွပ်ကာ စနေမှန်းသိသည်မို့ တမင်ပင် လဲ့လဲ့ကိုပြန်၍ ရွဲ့တဲ့ဆို သည်။

“အမလေး...ကျုပ်က ဘာတီဘီမှမရှိဘူး ချောင်းဆိုးတာက လည်ချောင်းယားလို့ဆိုးတာ၊ အာ...ဟွတ်...အဟွတ်၊ ပြောလိုက်မှပဲ လည်ချောင်းက ယားလာပြန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ သွားရအောင် ကိုသော်ဇင် သွားပြီနော်၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ဒီအကျူးပြာလေး ဝတ်ထားတာပဲ မြင်ချင်တယ် နော်၊ အဟွတ် အဟွတ် အရေးထဲ ဒီချောင်းကဆိုးနေပြန်ပြီ”

ရယ်ကျဲ့ကျဲ့ဖြင့် လဲ့လဲ့က သူ့ကိုဆိုသည်။ သူ ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမှန်းမသိသည်မို့ ခေါင်း ကုတ်ရင်းနှင့်သာ ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။ ပိုးယုကတော့ မျက်နှာတွေနီရဲလျှက် ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ သူ့ ရှေ့မှဖြတ်ကာသွားသည်။

သူ လင်းဟန်တို့ဝိုင်းမှာ ထိုင်ထိုင်ချင်းပင် သူရက

“ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်၊ အဲ့ဒါ ငါတို့ရဲ့ဇာတ်ညွှန်း”

ဟု မချီမချဉ်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒီကောင်က အငိုက်မိသွားတာလေ၊ ငါက
ပျာယာခတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တမင် ဒီအကျီကို ပစ်ပေးလိုက်တာ”

“မင်းမပေးလည်း ငါက ဒီအကျ...ဝတ်မလို့ လုပ်ထားတာပါကွ
မင်းတို့ကလည်းကွာ ပိုးယုကို အားနာစရာကြီး”

“အံ့မယ်...အံ့မယ် ရုပ်ကြီးက ရုပ်ကြီက”

လင်းဟန်က သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ‘ရုပ်ကြီးက’ ဟုစသည်။

သူလည်ပြန်ကာ ကြည့်ဖြစ်တော့ လဲ့လဲ့၏ ပခုံးကို
တစ်ဖက်ဖက်ရိုက်နေသော သူမကို လှမ်း မြင်နေရသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ လဲ့လဲ့ကလည်း ပိုးယုအနေခက်အောင်
စ,နောက်နေပုံရသည်။

“မင်းရောက်သွားတော့ ဒီကောင်ဘာလုပ်နေလဲ၊ အိပ်နေလား”

သူရကို ဝဏ္ဏဇော်က ကြည့်ရင်း သူ့ဘက်မေးငေါ့ပြရင်းကမေးသည်။

“စာကျက်နေတာပါကွာ၊ မအိပ်ပါဘူး”

ဝဏ္ဏမဖြေခင် သူ့ဘာသာသူ ဖြေဖြစ်သည်။

“မင်းစာကျက်တာကို မကျက်နဲ့လို့မတားဘူးနော် သော်ဇင်၊
စာကျက်တယ်ဆိုတာ သူ့အ တိုင်းအတာနဲ့သူ ကျက်ရတယ်၊ မင်းစာကျက်တာကြီးက
တရားလွန်လွန်းယ်၊ တစ်ခါတည်း နေ့ရော ညပါပဲ၊ ငါတို့လည်း
ကျောင်းသားတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးတော့အနားယူတယ်၊
မင်းလည်းကျက်ချိန်ကျက်၊ နားချိန်နားလေး လုပ်စမ်းပါ”

လင်းဟန်က စကားအရှည်ကြီကို ပြောရင်း ဆရာကြီးမထာဖြင့်

သူ့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကိုခါ သည်။ သဘောက ညံ့လိုက်တာဆိုသည်သဘော။

“ဒီည ပိုးယုတို့အဆောင်ရှေ့ကို ဂီတာသွားတီးမလို့၊ လိုက်မှာလား
မလိုက်ဘူးလား”

သူရက ပုခုံးပုတ်ရင်း မေးသည်။

“ငါမှ ဂီတာမတီးတက်တာကွ”

“ဂီတာမတီးတက်ရင် သီချင်းဆိုပေါ့”

ဝဏ္ဏဇော်က ‘သီချင်းဆိုပေါ့’ ဟု ဆိုသည်။

“သီချင်းလည်း ကောင်းကောင်းမဆိုတက်ဘူး၊ မင်းတို့ကြားဖူးပါတယ်၊
ငါသီချင်းဆိုရစည်း ဝါးမကိုက်ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့နောက်ကနေလိုက်ညည်း၊ ဒီညလိုက်ခဲ့ ၊ ဒါပဲ”

နောက်ဆုံးမှာ သရက ဒါပဲဟုဆိုရင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဇွတ်ချသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် ကောင်မလေးတွေအဆောင်ရှေ့ ဂီတာသွားတီးတိုင်း
တစ်ခါမှမလိုက်ဘူးသည်မို့ သူ ဒီညနေလိုက် သွားမည်ဟုတွေးဖြစ်သည်။
ဒီညသွားဆိုမှာက ပိုးယုတို့အဆောင်ရှေ့ဟု ဆိုသည်ကိုး။



မိန်းကလေးအဆောင်ရှေ့ ဂီတာတီးသော အတွေ့အကြုံမရှိသူမို့
သူ့အတွက်တော့ အရာရာသည် အသစ်အဆန်းဖြစ်ကာနေသည်။

သူတို့လေးယောက်သား ပိုးယုတို့အဆောင်ရှေ့
အုတ်ခုံမှနေရာယူကြသည်။ သူမှအပ ကျန် သုံးယောက်ကတော့
ကိုယ့်အဆောင်ရှေ့အုတ်ခုံမှာ ကိုယ်ဝင်ထိုင်သလိုမျိုး ခပ်တည်တည်နှင့်သက်

တောင့်သက်သာပင် ဟန်မပျက်ဝင်ထိုင်ကြသည်။ သူကတော့ ကျောမလုံသလိုမျိုး ရှက်အမ်းအမ်း ကြီးဖြင့် ထိုင်ရမလို ထရမလိုကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဟကောင် ထိုင်လေ”

လက်ပိုက်နေရတော့မလိုလို၊ လက်ကိုနောက်ပစ်ထားရမလိုလို ခါးပဲထောက်ထားရတော့မ လိုလိုဖြင့် သူ့လက်ကိုပင် သူဘယ်လိုထားရမှန်းမသိဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေသော သူ့ကို ဝဏ္ဏဇော်က အသံနှိမ့်ရင်း ‘ထိုင်လေ’ ဟု ဆိုသည်။

သူ အုတ်ခုံပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ဖြစ်သည်။

“သက်သောင့်သက်သာလေး ဖင်ချထိုင်စမ်းပါ။ မင်းကိုကြည့်ရတာ အချိုးကိုမပြေဘူး၊ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဂနာမငြိမ်နဲ့”

သူရက သူ့ပုခုံးကိုလှမ်းပုတ်ရင်း၊ အသံကိုနှိမ့်လျှက် ဆိုသည်။

“မင်း ဘာသီချင်းဆိုချင်လဲ”

လင်းဟန်က ဂီတာကိုပွေ့ထားရင်းက သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။ သူ့ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

ထို့ကြောင့်...

“မင်းတို့ဆိုချင်တာတီးကွာ၊ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ငါကသီချင်းကောင်းကောင်းမဆိုတက် ဘူးလေ၊ မင်းတို့ဆိုတာကို နောက်ကနေဖောရှောလိုက်မယ်”

ဟု သူ့အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်၍ ဆိုဖြစ်သည်။

လင်းဟန်က ပြီးရောဟုဆိုရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စတီးသည်။ သူရနှင့် ဝဏ္ဏဇော်က ဆို သည်။ သူကတော့ လိုက်ပြီးသည်ဆိုရုံ။

သီချင်းပြီးသွားတော့ သူရက ဂီတာကိုယူ၍

နောက်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုတီးသည်။ သူရ တီးပြီးသောအခါ ဝဏ္ဏဇော်က ဂီတာကိုယူ၍ နောက်ထပ်သီချင်းအသစ်ကို တီးသည်။

သူတို့အုပ်စုမှာ ဂီတာမတီးတက်သူဟူ၍ သူတစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဝဏ္ဏဇော် တီး၍ အပြီး မှာ လင်းဟန်က ဂီတာကိုယူပြီး သူ့ပုခုံးကိုပုတ်ကာ အသံကိုနှိမ့်လျက်...

“ဟကောင် မင်းတစ်ယောက်တည်း တစ်ပုဒ်ဆိုလေကွာ၊ ပိုးယုအတွက်” ဆိုသည်။

“အာ...ငါမဆိုတက်ဘူး”

“ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီကောင်ထိန်းပြီးတော့ တီးပေးလိမ့်မယ်” သူရက ဘေးမှနေဝင်၍ ဆိုသည်။

“ငါတို့က ဘေးကနေ သီချင်းအဝင်အထွက်တွေကို ခပ်တိုးတိုးလိုက်ညည်းပေးမယ်၊ လုပ်ပါ တစ်ပုဒ်တော့ဆို”

ဘာရယ်မဟုတ် ဘေးမှနေ အားပေးနေကြသည်မို့ သူ သီချင်းတစ်ပုဒ်အမည်ကို ပြောပြဖြစ်သည်။

“အဲ့ဒီသီချင်းရလား”

“သိပ်ရတာ ပေါ့”

လင်းဟန်က ထိုသို့ဆိုရင်း သီချင်း၏ Intro ကိုစတီးသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း သီဆိုစေ ပြီ သူရနှင့်ဝဏ္ဏဇော်က ဘေးမှခပ်တိုးတိုးလိုက်၍ ဆိုသည်။ အဆင်ပြေမပြေတော့မသိ သီချင်းက တော့ တစ်ပုဒ်လုံးပြီးဆုံးကာသွားသည်။ ‘ပိုးယုတစ်ယောက် ကြားပါစေ’ ဟုဘာရယ်မဟုတ် သူတွေ့ မိသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ သီချင်းသုံးပုဒ်ခန့်ဆိုပြီး ၉ နာရီထိုးပြီမို့ အဆောင်ကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ထဲမှာတော့ ပျော်သလိုလိုကြီး

ခံစားရသည်။

ပိုးယယုတစ်ယောက် သူဆိုသောသီချင်းကို ကြားမှကြားပါလေစ။

